

ERFARINGSOPSAMLING 2024

Springbræts indsats for udsatte borgere fyldt 30 år og fleksjobvisiterede

Præsentation af Springbræt – en del af Dansk Råstof

Springbræt er en del af den socialøkonomiske fond Dansk Råstof, hvis overskud går til at støtte og hjælpe udsatte grupper i Danmark. Springbræt har bidraget til kommunale beskæftigelsesindsatser siden 1976.

Til Københavns Kommune leverer Springbræt ydelser til udsatte borgere fyldt 30 år og fleksjobvisiterede. Vi er således en mindre leverandør, der alene virker i og omkring København. Vores speciale er at skabe fremdrift i komplicerede sager – de mest udsatte af de udsatte. Vi har med succes udviklet, forankret og forfinet metoder målrettet sager, der opleves som fastlåste i jobcentret. Vores nabo og underleverandør Kofoeds Skole er med deres snart 100 års erfaring med udsatte ledige en vigtig ressource.

I nedenstående tabel ses det hvordan Jobcenter København har brugt Springbræt i det forgangne år. Vi har opgjort alle forløb, der har været helt eller delvis aktive i perioden 1/10-23 til 30/9-24. Opgørelsen er ikke korrigeret for annullerede bookninger og fejlbestillinger, der har ført til ombooking.

FORLØBSTYPE	ANDEL I PROCENT
Virksomhedsspor 1A	18
Virksomhedsspor 1B	6,75
Virksomhedsspor 1C	3
Virksomhedsspor 1D	1
Fastholdelsesmentor 2A	5
Fastholdelsesmentor 2B	8,5
Mentor	53
Støttende beskæftigelsesforberedende og afklarende forløb	0,25
Individuel aktivitet, standard (dobbeltbemanding)	4,5

Uanset forløbstype og borgerens problemkompleks er Springbræts kerneopgave beskæftigelsesudvikling og -afklaring. Alt efter borgers situation kan der være brug for at have et kortere eller længere lys på ift. at fastholde fokus på beskæftigelse, men det slippes aldrig. Derfor kan Springbræt leverer gode resultater til jobcentrene.

Springbræts resultater afhænger i høj grad af et godt samarbejde med jobcentrene, både på sags- og ledelsesniveau, da tillid, loyalitet, vedholdenhed og tydelig rollefordeling mellem myndighed og leverandør, er afgørende i vanskelige sager.

Årets generelle temaspørgsmål

Springbræt mærker, at flere borgere i Københavns Kommune er kommet i arbejde indenfor de seneste år. Den positive udvikling skal formentlig hovedsageligt findes i samfundsøkonomien, men Springbræt oplever også, at der de seneste år er sket en positiv udvikling i samarbejdet mellem jobcentrene og Springbræt/leverandører. Øget kontakt mellem Springbræts personale og sagsbehandlere i jobcentrene, bl.a. i form af fysiske møder på jobcentrene eller Springbræt, lader sig gøre, grundet lavere sagsstammer og prioritering fra begge parter side. Gevinsten er øget tillid, hvilket efterlader mulighed for mere kreativitet og effektivitet i opgaveløsningen. Springbræt oplever, at jobcentrene er lydhøre overfor Springbræts forslag til at nå i mål med sager og at en høj loyalitet, betyder at samspillet mellem os som leverandør og sagsbehandler som myndighed, fungerer rigtig godt.

Ud over at vi løbende kan fejre ansættelser i forskellige udgaver sammen med vores borgere, mærker vi også, hvordan situationen hos de borgere, der endnu ikke har opnået ansættelse – eller er blevet afklaret til anden ydelse – i høj grad er præget af alvorlige sociale og sundhedsmæssige problemstillinger. Groft sagt er de mest ressourcestærke udsatte borgere siet fra og tilbage er en gruppe mennesker med store udfordringer i form af ubehandlet psykisk sygdom, misbrug, hjemløshed, kriminalitet mm.

I denne erfaringsopsamling ønsker Springbræt at dele erfaringer relateret til de sager, hvor tilbud efter Serviceloven er afgørende for at kunne nå i mål med den beskæftigelsesrettede indsats, fordi svaret på borgers udfordringer ikke alene er "det brede arbejdsmarked". Det er således en mindre del af Springbræts målgruppe, som vi tager udgangspunkt i, når vi besvarer de tre generelle temaspørgsmål. Dette valg er truffet, fordi sagerne ofte trækker ud med konsekvenser for både borgere og kommune og fordi Springbræt ikke har oplevet samme positive forandring i samarbejdet med andre forvaltninger, som er set i samarbejdet med beskæftigelsesforvaltningen. Springbræt vurderer således, at man med fordel også kan fokusere på andre forvaltningers tilbud, hvis man ønsker at fremme kvalitet og effektivitet på beskæftigelsesområdet.

Hvad er det vigtigste i arbejdet med at skabe udvikling i borgers livssituation?

Selve spørgsmålets formulering peger på, at der er visse ledige, som jobcentret vurderer, ikke kan fungere på arbejdsmarkedet uden, at der forud for og/eller sideløbende med støttes op via Servicelovens tilbud. For denne målgruppe er det ikke altid tilstrækkeligt at kigge på borgerens beskæftigelsessituation, hvis man ønsker afklaring eller en varig og bæredygtig arbejdsmarkedstilknytning.

For disse borgere er den beskæftigelsesmæssige problematik i form af manglende kvalifikationer og/eller kompetencer ikke en uoverkommelig barriere for at komme ud på arbejdsmarkedet. Springbræt oplever generelt en stor velvillighed blandt arbejdsgivere til at tage ufaglærte og uerfarne ansatte ind.

Dét, der blokerer for, at borgerne kan komme ud på arbejdsmarkedet, er primært uafklarede og uhåndterede sociale og sundhedsmæssige problemer. Disse problemer gør arbejdsgiverne skeptiske og vanskeliggør fastholdelse på arbejdspladsen/arbejdsmarkedet. Det er også de sociale og sundhedsmæssige problemer, der gør, at borgerne ikke selv tror på eller ikke ønsker selvforsørgelse. Derfor er det helt nødvendigt for at skabe en positiv forandring, at den beskæftigelsesrettede indsats går hånd i hånd med Servicelovens indsatser.

Hvis borgers livssituation er præget af alvorlige sociale og sundhedsmæssige udfordringer, og indsatsen alene er beskæftigelsesorienteret, så er det vanskeligt at ændre ledighedssituationen. Risikoen er derimod, at borgerne er unødvendigt lang tid på overførselsindkomst eller ender som "svingdørsborgere", der ikke finder fodfæste på arbejdsmarkedet.

Derfor er det helt afgørende, at indsatser fra andre forvaltninger end beskæftigelsesforvaltningen fungerer, så disse kan understøtte det beskæftigelsesrettede arbejde. Det er desværre Springbræts erfaring, at mange af vores borgere i målgruppen ikke får den nødvendige støtte, som ellers muliggøres i Serviceloven.

Svaret på spørgsmålet er således, at det vigtigste i arbejdet med at skabe udvikling i borgers livssituation er, at der på koordineret og tilstrækkelig vis arbejdes helhedsorienteret. Hvis borgeren oplever for mange halvhjertede forsøg på at komme i beskæftigelse, før der er styr på de mest basale forhold i borgers liv, eks. at hjemmet ikke er sundhedsskadeligt at bo, at børnene har et adækvat pasnings- eller skoletilbud osv., virker

dette demotiverende. En koordineret og helhedsorienteret indsats forudsætter selvfølgelig, at de tilbud efter Serviceloven, som borger har brug for, kan aktiveres indenfor rimelig tid og at de fungerer tilstrækkeligt.

Hvilke værktøjer/redskaber anvendes, så borgeren oplever en velfungerende, helhedsorienteret indsats?

Når borgeren har brug for en helhedsorienteret indsats, så er samarbejde, koordinering og fleksibilitet mellem instanser nødvendigt. Det er Springbræts erfaring, at det tværsektorielle samarbejde kan være ikke-eksisterende eller udfordret på en måde, der medvirker til, at beskæftigelses sagen trækker i langdrag.

Derfor indeholder bestillingerne fra jobcentrene – ud over beskæftigelsesopgaver i form af opdatering af CV, jobsøgning, opledning af virksomhedspraktik mm – meget ofte opgaver, som hidrører borgernes sociale og sundhedsmæssige udfordringer. Det er tankevækkende, at Springbræt bruger langt over halvdelen af vores tid med borgerne på opgaver, som ikke er direkte beskæftigelsesrettede, men nærmere kan have overskriften "igangsættelse og vedligeholdelse af beskæftigelsesunderstøttende indsatser efter Serviceloven". Behovet for at Springbræt bruger så meget tid på denne type opgaver, kan bl.a. skyldes:

- 1) Lange ventetider for indsatser
- 2) Rigide regler og rammer for indsatser
- 3) Indsatsers begrænsede varighed
- 4) Manglende motivation for deltagelse fra borgers side

Netop fordi arbejdet med at aktivere Servicelovens tilbud kan være så tidskrævende, så er vedholdenhed den vigtigste ingrediens i at opnå resultater.

Det er Springbræts erfaring, at når borgeren opnår den nødvendige støtte og hjælp af både social og sundhedsmæssig karakter, så fungerer de beskæftigelsesrettede motivationsfaktorer som socialt frikort, løntilskud mm rigtig godt. Men er der ikke hjælp at hente i forhold til de mest basale behov, så kan en klog beslutning for borger være slet ikke at forsøge at nærme sig arbejdsmarkedet.

Fælles for de allersværeste sager i Springbræt er, at borgerne udover langtidsledighed har en historik med utilstrækkelig social hjælp og støtte. Det er borgere, som åbenlyst har store sociale og sundhedsmæssige problemer, der ikke er blevet afhjulpet enten fordi borgeren ikke er motiveret for at modtage hjælp eller fordi systemet ikke er bekendt med behovet for Servicelovens indsatser.

Både tilbagevenden til arbejdsmarkedet og afklaring af arbejdsevne forudsætter, at andre velfærdstilbud spiller sammen med og understøtter jobcentrets indsatser. Eks. kræver afklaring af arbejdsevne med henblik på fleksjob eller førtidspension, at man får afprøvet udviklingsmuligheder og dokumenteret, at borgers arbejds- og funktionsevne ikke kan udvikles via indsatser efter Serviceloven. En beskæftigelsesafklaring kan derfor stagnere grundet usikkerhed omkring, hvorvidt en bedret boligsituation, støtte til familielivet eller andet kan skabe mere overskud og stabilitet hos borger og dermed skabe bedring i funktions- og arbejdsevne. På den måde er sager i beskæftigelsesforvaltningen afhængige af indsatser, der hører under andre forvaltninger – hvilket jo ikke gør sig gældende med omvendt fortegn.

Afklarings- og udviklingsarbejdet tager tid. Nogle gange også for lang tid. Heldigvis er jobcentrene klar over, at perioder med mindre aktivitet og progression er en træghed, kan skyldes at aktivering af indsatser i andre

forvaltninger afventes. De fleste borgere finder tryghed i, at de ikke slippes eller glemmes, men at muligheder forfølges med vedholdenhed, indtil de er afprøvet. En tilstrækkelig vedholdende, samspillende og helhedsorienteret indsats kan få selv de sværeste sager i mål og skabe langtidsholdbare løsninger på borgerens beskæftigelsessituation.

Hvilke tilgange sikrer bedst motivation hos borgeren?

Overordnet set kan der være behov for, at borgere motiveres for 1) beskæftigelse og 2) for indsatser efter Serviceloven. Springbræt oplever ikke, at det største problem er at motivere borgeren for beskæftigelse. For langt de fleste borgere er udsigten til en bedre økonomi eller at forlade systemet rigelig motivation for at deltage aktivt i sin sag og bevæge sig imod selvforsørgelse.

Borgerens modstand mod deltagelse i indsatser efter Serviceloven er problematisk, da det bl.a. kan have konsekvenser for vedkommendes beskæftigelsessag, da disse indsatser ofte vurderes nødvendige for at afklare og optimere borgers funktions- og arbejdsevne. Derfor er det relevant at forholde sig til, hvordan Serviceloven i praksis spiller sammen med Lov om Aktiv Beskæftigelsespolitik. Springbræt oplever, at der kan opstå et skisma imellem beskæftigelseslovgivningens ret-og-pligt-princip og Servicelovens frivillighedsprincip, når en beskæftigelsessag forudsætter en indsats efter Serviceloven og borger ikke ønsker eller er i stand til at modtage denne indsats eller at indsatsen ikke bevilges.

Springbræt ser derimod, at der er eksponentielt forhold mellem hvor fastlåst en borgers situation er og antallet af mislykkedes forsøg på at afhjælpe borgers ledighed. Motivationen hos borgere, der har været igennem adskillige virksomhedspraktikker, men som har måtte opgive grundet smerter (som igen kan skyldes lange ventetider til eks. reumatologer), grundet kaotiske hjemmeforhold (som kan skyldes lange ventetider på hjemmevejleder) eller andet, er sjældent særlig høj. Motivation for beskæftigelse hænger således ofte sammen med borgers oplevelse af at have et rimeligt udgangspunkt at starte fra - at der er styr på de mest basale områder i borgerens liv. Samtidig oplever Springbræt, at borgernes tiltro til, at de kan få hjælp til sociale og sundhedsmæssige problemstillinger, falder for hvert kuldsejlet forsøg, der er blevet gjort. Jo flere mislykkede forsøg på at hjælpe borger des sværere bliver opgaven med at motivere borger for tilbud sidenhen.

Springbræt oplever, at en gruppe borgere er så udfordret, at de ikke formår at gøre brug af Servicelovens tilbud. Enten fordi de ikke formår/ønsker at opsøge dem (trods åbenlyst behov) eller fordi de ikke kan leve op til de krav, der er forbundet med at modtage tilbuddene. Det er paradoksalt nok borgere, der er for dårlige til at få hjælp. Eksempler herpå er borgere, der ikke kan ringe, fordi de mangler taletid, borgere der kan ikke passe aftaler grundet misbrug, borgere der ikke åbner for hjemmevejleder grundet paranoide forestillinger osv.

Et scenarie kan være, at borger vurderes at kunne profitere af hjemmevejleder med henblik på at blive mere selvhjulpne og skrives derfor på venteliste til indsatsen. Når borgeren tildes en hjemmevejleder, afholdes der opstartsmøde, hvor det skal aftales, hvordan indsatsen tilrettelægges. Her spørger hjemmevejlederen ofte, hvad borgeren mener at have brug for hjælp til, og borgeren svarer måske, at det er jobcentret, der siger, at jeg skal afprøve hjemmevejleder. Det kan være nok til, at indsatsen droppes igen, fordi hjemmevejlederens indsats er frivillig, og hvis borgeren ikke udtrykker at ønske eller have brug for indsatsen, så vurderes borgeren ikke at være motiveret. Så vidt muligt, forsøger Springbræts ansatte at være med til den slags samtaler for at undgå, at samarbejdet falder til jorden, før indsatsen er startet op. Springbræt er ofte nødt til at mediere og

nuancere, så borgeren ikke oplever det, som et uoverskueligt krav at skulle tage imod hjælpen og blive selvhjulpnen. Det er Springbræts oplevelse, at tilbud baseret på frivillig deltagelse kan have tendens til hurtigt at give op eller afvise borgere, som ikke siger eller gør det rigtige. Springbræt kan derfor have til opgave at fastholde og oversætte borgers behov, så disse bliver tydelige overfor de instanser, der har omsorgsforpligtelsen.

Timing har stor betydning, når det lykkes Springbræt at motivere borgeren til at indgå i en indsats efter Serviceloven. Hvis ikke de relevante tilbud står klar til at sætte i gang, når borger endelig accepterer eller er motiveret for en indsats, forsvinder momentum hurtigt og borger oplever endnu engang ikke at kunne få hjælp fra systemet. Det er samtidig nødvendigt, at borgerens motivation vedligeholdes løbende af de personer, der varetager den sociale- og sundhedsmæssige indsats baseret på borgerens frivillige deltagelse.

Årets temaspørgsmål om indsatser for udsatte voksne

I besvarelsen af temaspørgsmål om indsatser for udsatte voksne er Springbræts vinkel rettet mod den konkrete beskæftigelsesindsats, borgerne tilbydes i Springbræt. Fokus er således mere snævert end den mere overordnede problemstilling, som Springbræt har rejst i besvarelsen af erfaringsopsamlingens tre første spørgsmål.

Hvordan arbejder I med at inddrage borger så meget som muligt i borgers rejse ud på en virksomhed?

Information til borgeren om krav og muligheder generelt på arbejdsmarkedet (og i uddannelsessystemet) og i konkrete jobfunktioner på specifikke arbejdspladser er relevant for hovedparten af Springbræts borgere. Formidlingen af denne viden suppleres af en dialog med borgeren om, hvad borger føler sig tryk ved og mestrer og hvad borgeren har brug for at undgå eller få hjælp til.

Springbræt gør en dyd ud af at tage borgernes ønsker til fremtidig beskæftigelse alvorligt. Det betyder ikke nødvendigvis, at alle ønsker forsøges efterkommet, men det betyder, at alle ønsker vurderes og at der gives relevant og realistisk feedback, som borgeren så kan overveje.

Et eksempel herpå er at tydeliggøre, hvis Springbræt vurderer, at et jobmål ikke er realistisk at opnå. Det kan være, at borger ønsker bestemte arbejdsforhold og samtidig ønsker at arbejde indenfor en branche, hvor disse ikke kan realiseres. Det kan også være at hjælpe borger med at få afklaret, hvad vedkommende finder vigtigst i arbejdslivet og vise borger, hvordan dette kan realiseres i praksis. Kort sagt at klæde borgeren rigtig godt på, så der ikke opstår unødvendige skuffelser hos borgeren.

Hvis borgerens overskud og kompetencer er til det, inddrages borger ligeledes ved at pege på konkrete arbejdspladser og jobområder, som borgeren finder interessante. Borger kan også være med i hele eller dele af processen med at kontakte potentielle arbejdsgivere.

Hvordan arbejder I med virksomhederne ift. at sikre at borgerne står med et fleksjob i hånden, når borger bevilges fleksjob?

Det er altid ønskværdigt at arbejde henimod, at borgeren kan blive ansat i fleksjob på den virksomhed, hvor vedkommende har været i afklaringsforløb ("fleks-med-fleks"), ikke mindst fordi det erfaringsmæssigt er vanskeligt for ledige fleksjobbere at opnå ansættelse.

En vigtig faktor ift. at opnå ansættelse i forlængelse af afklaring til fleksjob er, at afklaringen har været tilpas grundig og at resultatet er realistisk.

Det er desværre Springbræts erfaring, at en del fleksjobberes arbejdsevne er lavere eller anderledes end det fremgår af fleksjobbevillingerne. Springbræt antager at dette kan skyldes arbejdsgivere, der i forbindelse med afklaringen – i den bedste mening – vurderer borgerens arbejdsevne højere, end den reelt er. Der ses en tendens til, at arbejdsgivere giver positive tilbagemeldinger om borgers arbejdsevne, men ved direkte spørgsmål om, hvorvidt arbejdsgiver vil lønne indsatsen på lige fod med andre ansatte eller en præcisering af, om indsatsen kan sidestilles med andre ansattes indsats, er svaret mindre positivt. Arbejdsgivere kan have svært ved den del af afklaringen, der drejer sig om at vurdere borgerens indsats op imod ordinært ansattes. Springbræt har derfor en særlig opgave med at forklare både borger og arbejdsgiver, at ingen på sigt er tjent med at male et skønmaleri. En måde at supplere arbejdsgivers tilbagemeldinger om borgerens arbejdsevne på, kan ske ved at konsulenten i Springbræt er på sidelinjen, når borgeren er på arbejde og observerer kvalitet og tempo i opgaveløsningen.

Springbræt arbejder således ud fra deisen om, at borgers afklaring til fleksjob først er retvisende, når arbejdsgiver tilkendegiver selv at finde det realistisk at ansætte og lønne vedkommende i det omfang, som afklaringsforløbet peger på. Der kan selvfølgelig være arbejdsgivere, som ikke har mulighed for at ansætte grundet økonomi eller andre forhold. Er ansættelse udelukket allerede inden afklaringsforløbet opstartes, vil Springbræt overveje, hvorvidt borgeren skal matches med en anden virksomhed, som har et reelt rekrutteringsbehov.

Det skal i den forbindelse nævnes, at Springbræt også medvirker til at skabe rekrutteringsbehov ved at pege på virksomheders behov for arbejdskraft, som de ikke vidste, at de havde. Det drejer sig typisk om afgrænsede opgaver, som ingen ansatte har ansvaret for, som ikke udgør en fuldtidsstilling og som kan frigive tid hos mere specialiserede medarbejdere.

En måde at nudge, at et afklaringsforløb ender med en fleksjobansættelse på samme arbejdsplads, er at introducere lønnede timer i afklaringsfasen. Det forpligter arbejdsgiver og holder et løbende fokus på formålet med afklaringen. Desuden bliver den økonomiske belastning ved at ansætte borger i fleksjob mindre eller helt udlignet, hvis arbejdsgiver i forvejen er vant til at have en lønudgift forbundet med borgers indsats.

Denne tilgang har sikret, at en række forløb for de mest udsatte borgere har resulteret i, at borgeren er blevet ansat i fleksjob på den arbejdsplads, hvor afklaringen har fundet sted.

Hvilke strategiske overvejelser har I haft ift. arbejdet med borgere, når de er i ordinære timer?

Når en borger opnår ordinære timer, gør vi os følgende strategiske overvejelser:

1. Kan de ordinære timer kombineres med timer i virksomhedspraktik, hvor borger kan oplæres i yderligere arbejdsopgaver og på den måde, på sigt, opnå flere lønnede timer?
2. Er der et udviklingspotentiale, der peger på at borgeren kan blive selvforsørgende, dvs. bliver i stand til at arbejde 20-25 timer ugentligt?
3. Er borgeren afklaret så meget, at selvforsørgelse ikke vurderes at være realistisk, dvs. borgeren kan arbejde mindre end 18-20 timer ugentligt på trods af, at skånehensyn imødekommes.

4. Er det for tidligt at konkludere på borgerens arbejdsmæssige potentiale?
5. Vurderes det, at borgers arbejdsevne kan bedres gennem kombination med sociale og sundhedsmæssige indsatser?

Svarende på ovenstående spørgsmål er styrende for planlægningen af det videre forløb: Skal jobsøgningsaktiviteter intensiveres eller skal fokus i højere grad være på at udarbejde dokumentation til rehabiliteringsmøde?

Generelle konstateringer

Springbræt løser gerne opgaver, der relaterer sig til borgerens sociale og sundhedsmæssige problemer og oplever også, at der kan være god ræson i, at borger kun modtager ydelse fra en person uanset hvilket resort, opgaven sorterer under. Problemerne opstår, når Springbræt støder på barrierer, der eksisterer i andre forvaltninger for at borgers jobcentersag kan komme videre eller hvor der eks. i en indstilling til ressourceforløb eller et afslag på en ansøgning peges på specifikke sociale indsatser, som skal afprøves.

De sociale indsatser, der ydes gennem jobcentret, bygger ikke på frivillighed og borgerens eget initiativ på samme måde som indsatser under Serviceloven. For at opnå tilbud efter Serviceloven skal borgeren overordnet selv ville og selv bede om indsatsen samt kunne deltage aktivt i den. Når borgere ikke magter eller ønsker dette, fungerer jobcentret (og dermed også leverandører som Springbræt) i praksis som det nederste sikkerhedsnet, da jobcentret bliver ved med at interessere sig for borgerne trods borgerens manglende motivation for eller decideret afvisning af hjælp og støtte. Selvom nogle borgere oplever jobcentrets interesse som uønsket, er det for mange også den eneste kontinuerlige kontakt de har til myndigheder, der kan igangsætte hjælp.

Anbefalinger

Det kunne være interessant at undersøge, hvor mange opgaver, der egentlig henhører under Serviceloven, men som løses i regi af jobcenteret. Antagelsen er, at jobcentrene betaler regningen for en række sociale indsatser, mens udgifterne i andre forvaltninger holdes kunstigt nede.

Bekymringen bliver herefter, hvad de sociale konsekvenser er for borgerne, når beskæftigelsesindsatsen beskæres. Der vil ganske givet være opgaver, der ikke løses, fordi andre forvaltninger ikke nødvendigvis står klar til at tage over.

Det kunne også være interessant at lave en mere struktureret opgørelse af, hvor mange beskæftigelsesager, der påvirkes negativt af mangelfuld/langsommelig sagsbehandling eller forkerte afgørelser i regi af andre forvaltninger.

Helt overordnet kunne man også være nysgerrig på sammenhængen mellem overdødelighed hos førtidspensionister og det faktum at jobcentret forsvinder som sikkerhedsnet når sagen afgøres.

Afslutningsvist anbefaler Springbræt, at jobcentrene vil fortsætte med at prioritere tid og energi på samarbejdet med os leverandører. Det gør en afgørende forskel, at sagsbehandlere og ledelse er tilgængelige og lydhøre. Springbræt vil samtidig gøre sit for at leve op til den tillid, vi oplever fra jobcentrenes side.